

Bilag 4.

Til Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 98 om Statens Tjenestemænd af 31. Marts 1931 (Aldersgrænse for Dommere).

Fra den ærede Justitsminister har jeg under 28. April d. A. modtaget følgende Skrivelse:

„Efter Henstilling fra Formanden for Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 98 om Statens Tjenestemænd af 31. Marts 1931, Hr. Landstingsmand Jensen-Stevns, skal jeg tillade mig at spørge, om Hr. Professoren som Besvarelse af et af Udvalget rejst saalydende Spørgsmaal: „Hvorvidt anses det i andre Lande for stemmende med Grundloven eller Grundlovens Aand at give en Bestemmelse, om hvis Grundlovsmæssighed der er grundet Tvivl, ved en almindelig Lov“, har noget at tilføje til de Bemærkninger, som Professoren allerede har gjort i næstsidste Stykke af Deres ærede Skrivelse af 19. April 1933 til Udvalget.

I bekræftende Fald tillader jeg mig høfligt at anmode om, at Deres ærede Tilføjelser maa komme Justitsministeriet eller Udvalgets Formand i Hænde snarest belejligt.

Ærbødigst

Zahle.“

Det fremgaar heraf, at det ærede Landstingsudvalg foruden det af mig allerede besvarede Spørgsmaal har stillet et andet derfra forskelligt Spørgsmaal, som først nu forelægges mig, og som jeg derfor ikke tidligere har haft Lejlighed til at besvare. Det er vel rigtigt, at jeg ved Besvarelsen af Spørgsmaal Nr. 1, om „hvorvidt en Lovbestemmelse om, at Dommerne skal afskediges med sædvanlig Pension, naar de fylder 70 Aar, kan anses forenelig med Grundlovens § 71“, ogsaa er kommet ind og naturligt maatte komme ind paa at vise, hvorledes dette Spørgsmaal var behandlet i andre Lande. Og det er ligeledes rigtigt, at jeg herved ikke kunde undgaa at paavise, at selv i de fremmede Lande, hvis Grundlovsbestemmelser om Dommerne ikke i Klarhed kan sammenstilles med vor Grundlovs, og hvor man navnlig slet ikke har nogen saadan grundlovshjemlet Udvej til at fjerne alt for aldersstegne Dommere som den, der findes i vor Grundlovs § 71, har man næsten alle Vegne ment det rigtigt at gaa Grundlovsændringens i Stedet for den simple Lovændrings Vej. Men selve Spørgsmaal Nr. 2 i sin Almindelighed har jeg naturligvis ikke derved kunnet tage Stilling til. Og da dette efter min Mening ikke kan gøres fyldestgørende ved blotte Tilføjelser til et andet Spørgsmaal, tror jeg at ramme det ærede Udvalgs, og naturligvis ogsaa den ærede Justitsministers, Ønske om Sagens bedst mulige Oplysning ved ikke at indskrænke mig til blotte „Tilføjelser“, men forsøge, saa vidt jeg er i Stand dertil, at besvare selve det af Udvalget som Nr. 2 rejste Spørgsmaal.

Jeg er herved ikke blind for, at der er forbundet Vanskeligheder med Spørgsmaalets fyldestgørende Besvarelse. Vanskeligheden ligger ganske vist ikke deri, at i og for sig allerede Spørgsmaalet, om en rejst Tvivl om et Lovforslags Grundlovsmæssighed er grundet, ofte i høj Grad vil kunne omtvistes. Thi dette fritager jo ikke for at naa til en Afgørelse af, om Tvivlen maa anses for i den Grad grundet, at det nærmer sig fuld Vished om Grundlovsstridigheden, eller dog